

MITEN TEHDÄ LÄHETYSTYÖTÄ

Cordell

30 heinäk 2008

KAPPALE 3. - Miksi Tehdä Lähetystyötä – Hyödyn Saaminen

Vaikein osa lähetystyön tekemisessä on alkuun pääseminen. Me kaikki haluamme tehdä sitä. Me kaikki tiedämme, että meidän tulisi tehdä sitä. Joten miksi niin monet meistä epäilevät tehdä sitä. Jopa palanneilla lähetysaarnajilla, joilla on hienoja kokemuksia kokoaikaisesta lähetystyöstä, usein on vaikeuksia jatkaa sen tekemistä.

Syy, miksi meillä on niin vaikeata aloittaa, on että meillä ei ole tarpeeksi vahvaa halua tehdä sitä. Vieläpä vaikka tiedämme, että meidän tulisi, niin ei vain löydy halua. Joten se on avain aloittamiseen. Syyn etsiminen miksi meidän tulee tehdä sitä joka on niin kilpaileva että meidän on tärkeämpää tehdä sitä kuin muita asioita joita teemme keskeyttääksemme sen tekemisen, mukaan lukien kieltäytymisen pelko. Tämä aihe pyrkii auttamaan sinua löytämään useita pakottavia syitä lähetystyön tekemiseksi. Itse asiassa tee siitä “ELÄMÄSI TYÖ.”

Tavallisesti me teemme jotain koska odotamme saavamme jotain takaisin. Meidän on haluttava tehdä se. Jos palkinnot on tarpeeksi hieno me haluamme mennä loppuun saakka suorittaaksemme tehtävän ja saadaksemme palkkion Jos on vain pieni palkinto tai ei mitään palkintoa, tai joissakin tapauksissa jopa negatiivisia seurauksia pienestä työstä, silloin on vain vähän kiihotinta sen tekemiseen, tai tehdä se uudelleen jos meillä on jo huono kokemus ensi kerrasta. Se on totta varsinkin jos meillä on negatiivisia kokemuksia useita kertoja. Minun kokemukseni on ollut vuosien ajan työskenneltyäni jäsenten kanssa kirkossa, että ne jotka eivät tee lähetystyötä, eivät tee niin koska he eivät näe perspektiiviä välittömästi mitään etua sitä muuta kuin selvän seurauksen sen tekemisestä koska meitä on käsketty. Monilla jäsenillä on jopa negatiivisia kokemuksia lähetystyön tekemisestä jolloin he ovat kokeneet kieltoja, hämmennystä tai jopa uhkailua. Nuo negatiiviset kokemukset ovat tehneet siitä heille vaikean asian yrittää uudelleen.

Tässä on sitten joitakin syitä meille tehdä lähetystyötä, joka toivottavasti auttaa luomaan meissä nousevan halun tulla niin vahvoiksi että vitamme pelot tai ymmärryksen puutteen miksi meidän tulisi tehdä sitä. Haluaisin kutsua tätä ensimmäistä syytä tehdä lähetystyötä “TOIVOKSI PELASTUKSESTA”. Monta vuotta sitten minulla oli etuoikeus toimia oppaana Nauvoossa, Illinoisissa kesän ajan. Se oli elämää muuttava kokemus. Olin uskontoluokalla Utahin yliopistossa ja luokkaa pidettiin kentällä. Joka aamu nousimme ylös kello 6 ja meillä oli kahden tunnin luokka T. Edgar Lyonin kanssa ja opiskelimme kirkon historiaa ja varsinkin tapahtumia Nauvoossa kirkon varhaisina aikoina.

Sitten loppupäivän ja joskus myöhään illalla toimimme oppaina ja kuljetimme ihmisiä ympäri kaupungin ja esittelimme asioita joita olimme oppineet kaupungista ja sen ihmisistä. Kun minulla oli tämä kokemus, jotain elämää mullistavaa tapahtui minulle. Minä tutustuin läheisesti Joseph Smithiin ja muihin sen ajan kirkon johtajiin. Sain tietää koko joukon omasta iso-iso-isoisästani Jonathan Harriman Halesta, joka asui täällä Nauvoossa siihen aikaan. Mitä enemmän opimme heidän elämästään, sitä tietoisemmiksi tulimme uhrauksista, joita he olivat theneet kirkon jäseninä. Opiskelimme vainoista, joita he olivat läpikäyneet. Luimme heidän aikakausilehtiään ja hengellisiä kokemuksiaan. Tulimme tuntemaan miltei kaiken sen uskon joka kehitti heitä noiden kokemusten kautta. Mutta ennen kaikkea aloimme ymmärtää mitä he antoivat kirkolle ja mitä he saivat vastineeksi. Mitä pidempään olin siellä sitä enemmän aloin kysellä itseltäni yhä uudelleen, "Miten voin odottaa saavani saman iankaikkisen palkinnon kuin iso-iso-isoisäni, tai Joseph Smith tai nuo muut, jotka elivät siellä jos kaikki mitä teen oli että nousen ylös ja menen työhön, tulen kotiin, nousen ylös menen työhön, tulen kotiin, menen kirkkoon sunnuntaina ja sitten alan alusta?" Tuo ajatus alkoi raastaa sieluni. Nuo ihmiset tekivät niin suurenmoisia uhrauksia jotta voisivat olla kirkon jäseniä. Useimmat heistä antoivat koko sydämensä ja sielunsa elääkseen siinä. Siitä tuli miltei vallitseva ajatus minulle seuraaviksi vuosiksi. Miten voin mennä tapaamaan isä Abrahamia ja antaa hänen katsella minua ja elämäni ja verrata sitä uskon, jota hän esitti ja olettaa, että saan istua hänen vierellään? Miten voin odottaa saavani samanlaisen palkinnon seuraavassa elämässä kuin Alma nuorempi tai Moosian pojat jos kaikki mitä teen on että osallistun kirkkoon ja ponnistelen päivittäisissä rukouksissa tai kirjoitusten opiskelussa tai että pidän säännöllisen perheillan perheeni kanssa? Miten voin odottaa saavani saman palkkion iankaikkisuuksissa iso-iso-isoisäni kanssa, joka käveli poikki Kanadan lähetystyötoverinsa Willford Woodruffin kanssa jos kaikki mitä minä tein oli että menin lähetystyöhön Suomeen ja poljin polkupyörällä muutaman kilometrin joka päivä ja valitin miten vaikeaa se oli? Hän ei pitänyt paljon päiväkirjaa, mutta Willford Woodruff piti, ja tiedän mitä he tekivät yhdessä tuolla lähetystyömatkalla. Tunnen ne hengelliset kokemukset, joita heillä oli yhdessä siellä. Tunnen joukon ihmisiä, joita he opettivat ja kastoivat. Tiedän siitä menetyksestä joka heillä oli ja hinnasta, jonka he maksoivat siitä menestyksestä. Miten voin verrata lähetystyötäni Suomessa hänen omaansa? Miten voin saada samanlaisen iankaikkisen palkinnon niiden kanssa, jotka kulkivat tasankojen poikki, joista monet jättivät taakseen pienet lapsensa kapeisiin jäätyneisiin hautoihin, että meillä voisi olla elämä kirkossa, jos kaikki, mitä teen on palvelu pyhäkoulun opettajana joka viikko? Jos vain tulen, opetan läksyn, teen vähän kotiopetusta joka kuukausi tai niin, menen temppeliin kerran tai kahdesti vuodessa ja sanon että se riittää? Miten voin odottaa että he haluavat että minä olen heidän kanssaan seuraavassa elämässä, ellei minulla ole ollut samanlaisia ponnisteluja elämässäni tehdä kaikki mitä voin olosuhteissani aikani kuten hekin tekivät? Jokaisen kokemukset ovat erilaisia. Meitä ei kehoiteta kulkemaan tasankojen poikki tai kohtaamaan vihaisia roskajoukkoja uskontomme vuoksi. Meidän aikamme on erilainen. Mutta merkitseekö se sitä, että meidän ei tarvitse tehdä mitään nyt. Se ei tarkoita, että meidän ei varvitse tehdä lahjoituksia kirkon rakentamiseksi. Se ei tarkoita, että meidän aikamme emme voi löytää voimaa vaikuttaa ja muuttaa toisen elämää koko maailmassa, joka tekisi meistä kelpollisia katsomaan heitä silmiin ja toivottamaan heidät avosylin vastaan seuraavassa elämässä. Voimmeko katsella tämänhetkisiä ponnisteluistamme ja sitten katsella eteenpäin aikaan, jolloin yhdyimme heihin ja odottaa heidän sanovan vakavissaan, "HYVIN TEHTY SINÄ HYVÄ JA USKOLLINEN PALVELIJA". Voi, kunpa kuulisin Vapahtajan sanovan niin minulle. Kun ajattelen esi-isiäni, jotka uhrasivat niin paljon antaakseen minulle sen mitä minulla on, ihmettelen mitä he ajattelevat minusta ja minä raportoin takaisin heille mitä minä olen tehnyt heidän nimelleen. Kun tyttäreemme Anna oli lähetyskentällä, hän kirjoitti jotakin hyvin kallisarvoista minulle. Hänellä oli ollut vähän ongelmia yhden lähetysjohtajan kanssa, hyväksyä sisarlähetyssearnaajat samanveroisiksi vanhinten kanssa. Ja hän sanoi minulle, "MUTTA EN OLE KOSKAAN TAVANNUT VAIL-LÄHETYSSAARNAAJAA ENNEN". Ja hän eteni tekemällä miltei maagista työtä ja asiat luistivat. Hän näytti heille millainen oli VAIL-LÄHETYSSAARNAAJA.

Joten siinä on ensimmäinen syy tehdä lähetystyötä. Haluan kaikesta sydämestäni tavata Joseph Smithin henkilökohtaisesti. Haluan ottaa häntä kädestä ja katsoa häntä silmiin ja sanoa, "Rakastan sinua veli Joseph. Rakastan tätä työtä, jonka sinä olet aloittanut ja siirtänyt minulle. Kiitoksia uhrista, jonka olet tehnyt puolestani, että minulla voi olla evankeliumi ja pappuus

elämässäni.” Haluaisin tuon etuoikeuden sano sen hänelle henkilökohtaisesti kuten niin monet muut sanoivat kun hän oli elossa.

Ja kun se tapahtuu, ja tiedän että se tulee tapahtumaan eräänä päivänä, en halua hänen katsovan minua ja sanovan, ”Mutta Cordell...” Haluan hänen sanovan, ”Oi, veli Cordell, oi veli Cordell olen niin iloinen kun saan lopulta tavata sinut. KIITOKSIA. KIITOKSIA TYÖSTÄ, JOTA SINÄ JA PERHEESI OLETTE TEHNEET”. Kuka ei haluaisi tuntea maailman Vapahtajan syleilyä ja hänen katsovan sinua silmiin ja sanoa kyöneleet silmissään, ”Hyvin tehty sinä hyvä ja uskollinen palvelija.”

Joten ensimmäinen syyni tehdä lähetystyötä on toivo voimasta saada asiat kulkemaan.

Cordell

[takaisin kotisivulle](#)